

ág. A tuliban több
 t pazarolni
 en csinos.
 ni benne a
 , Istennek
 on, tehát
 tszve, sze-
 szel bizony
 az edzet-
 en hajdani
 es művész
 vers még
 Komolyan
 smit nem,
 eg a vers-
 alá rakott,
 még nem
 ni nagyon
 eg nem is
 a a kidol-
 ok, a köz-
 mily nagy
 ek: mikor
 az, mint a
 Aki »sulyo-
 al is, nem
 ejtését s ez
 föltevésém
 megnyugtató
 szeretnék
 en láthatna
 és Rudolf.
 nekem, hogy
 a »minden-
 Én ugyan
 tok bizik a
 5 sorban a
 művelt ur-
 a dologban
 ós bácsitok-
 érette. Uta-
 jó részlettel
 ztottatok fel
 a Pál nevű
 ratot nyom-
 sd. — Ko-
 jeles szerb
 ett is egy
 » formájára.
 i ifju szerb
 olt. Mi lett
 elmy Guda
 egy-egy kis
 haragszom.«
 nek jele. —

KIS IRADY

A NAGYMAMA KUKULÁJA. (Lásd a 270. lapon.)

XLIII. kötet, 17. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1892. október 23-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —

(Polytátás.)

ORGATHATTA is eleget. És tapasztalhatta, hogy ez nem tréfa. Szinte bele zsibbadt a keze, akár hogy váltogatta is, hogy jobb kézzel, majd bal kézzel forgassa. Mire esteledni kezdett már egészen kimerült és bágyadtan mondta, hogy nem bírja tovább.

Menyus mester jól látta, hogy Ernő igazat beszél, teljesen ki van merülve. Nem erőltette hát tovább, de azért keményen mondá:

— Ohó, barátocskám, ilyen kevés munkával meg nem szolgálod a kenyeredet. Így nagyon keveset keresünk. No, de ma, mint első napon, hadd legyen elég. Majd lassan bele tanulsz. Most hát menjünk haza.

Otthon az volt a vacsora, ami a reggeli és az ebéd: egy darabka száraz kenyér. Pedig Ernő olyan éhes volt, hogy majd eldőlt. Most már sovárogyva nézett az avas szalonna és a csipős turó után is, melyet Menyus mester és Annuska a kenyérhez ettek. De neki nem jutott belőle. A sok fáradság után még éhesen is köllött lefeküdni.

Másnap, harmadnap éppen így folyt a dolog. Az éhségtől elgyöngülve, Ernő másnap és harmadnap sem bírta jobban a verklizés munkáját; Menyus mester pedig úgy találta, hogy ilyenképen száraz kenyeret is alig érdemel. Ernő kezdte sejteni, hogy Menyus mesternek valami célja van ezzel a kinzással.

— Bizonyosan azt akarja, hogy azt mondjam, inkább énekelek megint, csak ne éheztessem. De nem fogom mondani. Inkább éhen halok.

A kis Annuska nagyon jól látta Ernő baját, pedig Ernő nem panaszkodott. De Annuska már ismerte az ilyen állapotot.

— Éhes vagy, ugy-e? sugta neki.

Ernő vállat vont, nem felelt.

— Tudom én, hogy éhes vagy. Mikor lefekszel, a fejed alján nyulj be a szalmába. Oda dugtam kenyeret és egy maroknyi turót. Nem sok, de mégis valami.

Valami bizony, még pedig nagyon becses valami. Mert annyi mégis volt, hogy Ernő annyira amennyire megmenekült az éhségtől. Mély hálát érzett ez iránt a szegény, egyszerű leányka iránt, aki csak olyan sanyaru sorsban van itt, akinek talán soha senki sem adott oktatást a jóság, szeretet erőnyéből s aki mégis a maga jó kis szívéből megteszi, amit csak tehet.

— Oh, de hiszen ez borzasztó! Egy ilyen árva koldus leányka kegyelmére szorulok rá! zokogta Ernő mély elkeseredéssel.

És még az Annuska segítségével is bizony csak éppen hogy éhen nem veszett. Mert jó étvágyu, erős fiu volt, aztán az egész napi járás-kezés, fáradság ugyancsak kimerítette erejét. Most már éjjel-nappal csak azon törte a fejét, hogyan menekülhessen. Ha volna papirosa, tolla és tintája, írna levelet haza szüleinek, töredelmesen bocsánatot kérne és jó szülei bizonyosan kisegítenék. És ha azután vissza küldenék is az intézetbe,

vagy akár még az volna a képest.

De ne let irjon s azonfé sokkal s hagyta házból zott mel

Mikor Annusk fejöket.

— N mikép t nuska.

— I nem ta tudom, dig nem mindig

— E utezán mint a

Pers: De ehl heti ho

Egy Ernő a val vég figyelt, hol azt Florát sorban bezzeg

Nap csüggé is esz

hogy azt
gint, csak
mondani.

látta Ernő
szkódott.
ilyen álla-

a neki.
lt.

agy. Mikor
be a szal-
és egy ma-
égis valami.
ig nagyon
mégis volt.
re megme-
álát érzett
rü leánya
sorsban
senki sem
tet érényi-
kis szivéből

zasztó! Egy
kegyelmére
mely elke-

gitségével is
en nem ve-
ős fiu volt,
és, fáradság
t. Most már
rte a fejét,
volna papi-
levelet haza
ánatot kérne
egíteniék. És
az intézetbe.

vagy akár más, sokkal szigorubb helyre, még az is valóságos paradicsomkert volna a mostani szörnyü állapotához képest.

De nem volt módja benne, hogy levelet írjon, nem volt meg a hozzá való, s azonfelül Menyus mester most már sokkal szorosabban tartotta. Csak ritkán hagyta magára Annuskával, s amint a házból kilépett, egy pillanatra sem távozott mellőle.

Mikor néha mégis magukra maradtak Annuskával, mindjárt azon törték a fejüket, miképen menekülhetnének.

— Nem tudok mást, mint hogy valamikép testvéreidet értesítsd, mondá Annuska.

— Igen ám, csak lehetne! De mikor nem találkozhatom velök s azt sem tudom, hol laknak. Kérdezősködnöm pedig nem lehet, mert ez a vén gézengúz mindig a sarkamban van.

— Hátha megint találkozol velök az utcán? Nem köllene elbujnod előlük, mint a multkor.

Persze, ez volna az egyedüli mód. De ehhez csak véletlen szerencse segítheti hozzá.

Egyebet nem tehetvén: leste, várta Ernő a jó szerencsét. Mikor a kintornával végig bolyongott az utcákon, mindig figyelt, nézegetett szét, nem látja-e valahol azt a leány-csapatot. Gúnyolta hajdan Florát és Etuskát, hogy milyen libasorban fognak majd sétálni — de most bezzeg sovárogra leste, vajha jönnének.

Napok multak s hiába leste. De nem esüggedett és titkon egy kis fortélyt is eszelt ki. Már meglehetősen megis-

merkedett az utcákkal, tudta a járást Budapesten. Azt is kieszelte, hogy a hol minap látta a leány-csapatot, ott nincsen sétahely, ott csak elhaladtak, hogy vagy valamely köztérre, vagy pedig már haza jussanak. Ha tehát akkor ott jártak, alkalmasint máskor is azon a tájon haladnak el. Azt is tudta, hogy az ilyen intézeti növendékek mindig körülbelől ugyan-abbán az időben járnak ki. Mindezekből tehát azt okoskodta ki, hogy ha azon a tájon járna, ahol először látta testvéreit, talán újra találkozhatnék velök.

Amint ezt kieszelte, rajta is volt, hogy megtegye. Ő tolt a kintornát és Menyus mesternek rendesen nem igen volt kifogása, akár merre mennek. Ernő tehát úgy intézte a dolgát, hogy mintegy véletlenül mind untalan abban az utcában járjanak, ahol egyszer már látta Florát és Etuskát.

Két-három nap mult, de a fortély nem igen használt. Egy napon azonban, amint Ernő éppen tolt a kifelé egy nagy ház udvaráról a kintornát, nagyot dobbant a szive. Ott jött szembe a leány-csapat.

Elöl egy nevelő nő lépegetett s mellette két piczike leánya. Aztán nagyobbacsok jöttek és vagy ötödiknek a sorban ott volt Etuska, párosan egy hozzá hasonló nagyságu leánykával; utánok még nagyobbak következtek s jól hátul már a nagyobbak közt volt Flora. A leányok mindnyájan vidáman csevegtek, nevetgéltek, csak a velök sétáló nevelő nők voltak itt is komolyak s ügyeltek, hogy a csapat szépen sorjában haladjon.

Ernő hamarjában nem tudta, mit is tegyen most. Megállt és azon törte a

fejét, messziről kiáltson-e vagy pedig oda szaladjon... és melyikhez, Etuskához-e vagy Florához. Habozva állt meg.

— No, mit bámulsz? rivalt rá Menyus mester. Szaporán előre!

— Igen... mindjárt... mindjárt.

A leány-csapat ezalatt odább haladt s Ernő látta, hogy mindjárt elszalasztja a jó alkalmat. Gyorsan köll tenni valamit.

Hirtelen ott hagyta a kintornát és gyorsan szaladt a leány-csapat felé, egyenesen Etuskához. Ennek a sétáló társa éppen ekkor az ozsonnáról beszélt valamit:

— Tudod, Etuska, majd megosztunk. Te adsz nekem a kalácsból, én meg nekem a befőttből és aztán...

Nem mondhatta tovább, mert éppen ekkor egy rongyos, szurtos ruhájú, fakörös képű fiu termett ott mellettök és izgatottan kiáltá:

— Etuska! Etuska!

A kis leányok meglepetve és ijedten bámultak a feljök rohanó, kiabáló fiura, aztán sikoltva futottak előre, ijedezésökkel futásra ragadva a többi leányokat. Ernő megzavarodva kiáltott utánök:

— De Etuska!... Hát állj meg... Én vagyok...

Etuska ezt már nem hallotta, a többiek is rémülve futottak, mintha valami rettenetes gyilkos-haramia támadt volna rájök.

— Jaj! Micsoda garázda ficzkó ez! Fussunk haza! Jaj, kisasszony, segítség!

Összevissza kiáltoztak, de ezalatt már oda ért a leghátul lépegetett nevelőnő is, a felügyelő kisasszony. Már ez nem ijedt

meg, hanem megfogta az Ernő szurtos gunyáját és szigorú hangon kiáltott rá:

— Mit akarsz, te otromba ficzkó?

Mit bámulsz rá ezekre a leányokra?

— De kérem, hiszen Etuska...

— Ne fecsegj! Takarodjál tüstént, különben becsukatlak.

Ekkor Menyus mester is oda ért.

— Ne tessék félni... ez az én boldog gyerekem. Takarodjál vissza dolgodra!

Ernő nagy boszúsággal látta, hogy egyelőre semmit sem tehet. A leányok már jócskán elhaladtak és itt meg nyakán van Menyus mester. Félig daczosan, félig nevetve mondá:

— Jól van no! Hiszen nem haragtam le az orrukát.

Vissza tért a kintornához, mialatt Menyus mester fenyegető hangon kérdezte, hogy mit akart ott a kis leányoknál?

— Mit? Hát kérni akartam valamit.

Menyus mester akár milyen ravasz róka volt, azt már mégsem találhatta ki, mit akart Ernő azoktól a kis leányoktól. Arra gondolt, hogy Ernő talán már megelégette a koplalást és úgy akart érdemet szerezni jobb vacsorára, hogy azoktól a leányoktól is kér pénzt verklizésért.

— Oh, te együgyü! Azt hiszed, van az ilyen gyerek-leányoknak pénzök a mi számunkra? No, majd bele tanulsz abba is, kitől kell kérni.

Ernő nem felelt, hanem fogta a kintornát és tolta odább. Csak hogy most nem úgy tett, mint a minap, hanem gyors léptekkel éppen abba az irányba tolta, amerre a leány-csapat haladt. Me-

nyus mester nem bánta, akár merre mennek. Azt pedig nem vette észre, hogy mindig úgy haladnak, hogy a leánycsapatot lássák. Ő bizony nem törődött vele.

De törődött Ernő és majdnem fölkiáltott, mikor egyszerre azt látta hogy a leány-sereg nem megy tovább, hanem bevonul egy nagy házba. Ezt várta, ezt leste ő.

KIS BETEG. (Lásd a 271. lapon.)

A nagy leánysereg csak lassan jutott be, mert nem az egész kapu volt nyitva, csak egy kis ajtó rajta, mely a gyalogosoknak volt szánva. Ezt nagy örömmel látta Ernő és még gyorsabban tolt a kintornát. Már csak vagy tiz lépésre

volt attól az ajtótól, mikor az utolsó leány is befordult. Ekkor aztán nagyot ámult Menyus mester. Mert Ernő hirtelen ott hagyta a faképnél és mint valami üldözött szarvas, óriási ugrásokkal egy szempillantás alatt ott termett

a kapunál. Az utolsó leányka, aki belépett, éppen be akarta zárni az ajtót, mikor Ernő kívülről megkapta a kilincset és betaszította az ajtót.

A következő pillanatban már az ajtón belül volt. És amint belől került, legelőször is az ajtón nézett végig. Szinte fölujjongott.

— Nagyon jól van! Retesz van rajta! Gondoltam!

És hirtelen bereteszelte az ajtót. Kívülről most már be nem jöhetett senki.

Egy pillanat alatt történt ez, de nagy sikoltozás közt. A sétából haza tért leányok közül többen ott maradtak a kapu alatt és az udvaron, míg a nevelők bementek szobájokba. A meglepett leányok aztán nagy ijedelemmel vették észre, hogy idegen tört be a házba, ugyanaz a szurtos, veszedelmes fickó, aki már az utcán is rájuk ijesztett. És még bereteszeli az ajtót! Talán bizony véres gyilkosságra készül?...

Mikor Ernő megfordult, nagy sikoltozással futottak a leányok föl az emeletre.

— Jaj! Segítség! Betörték! Itt van a házban! Jaj!

— Ugyan mit visitanak? kiáltá Ernő szinte boszusan. Etuska, hát nem ismeresz rám?

A sikoltozók közt ott volt Etuska is és bizony nem ismert rá. Sőt még ő sikoltzott legjobban és ő szaladt leggyorsabban.

— No mindegy, hát megyek utánok, gondolá Ernő.

És ő is szaladásnak eredt. Jobban tudott futni mint a leányok, s hamar

nyomukba ért a lépcsőn. Ennek láttára azok még inkább sivalkodtak s még gyorsabban futottak.

— Hamar, be a nagy terembe! kiáltá az egyik. Hamar, hogy bezárhassuk előle az ajtót. (Folytatása következik.)

BABA-DOKTOR.

JAJ, jaj, jaj Nagy a baj! A Vicza megbetegedett, ki fog rajta segíteni! Az öreg doktor bácsi azt mondta, hogy ő nem ért hozzá!

Busult Gizuska, de biztatta Karesi:

— Ne essünk kétségbe. Ismerek én egy híres, ne-

vezetes doktort. Közel van. Megállj csak, mindjárt beszólitom.

— Ki az? Honnan jött?

— Titok. De azt előre megmondom, hogy jól meg kell fizetni!

— Oh! De hol vegyem?

— No, majd módját ejtjük. Most csak várj itt a Viczuskával.

Karesi kiment s Gizuska feszülten leste a híres baba-doktort. Kopogott is csakhamar és belépett. Ő maga nagyon kurta volt, de a kabátja egészen a földig ért. És mintha apácska őszi felöltője éppen olyan lett volna. Arcban meg föltünően hasonlított Karesi urfihoz. Csakhogy nagyon, nagyon komoly és tudós volt a képe, ünnepies a hangja, mikor megszólalt:

— Itt lakik a beteg Vicza kisaszszony? Hallom, hogy nagy beteg.

— Igen is, kedves doktor ur! Itt van, folyvást ölben tartom, ápolgatom. Oh, ha segíteni tudna rajta!

— Csak bátorság, bátorság, tisztelt Nagysád! A tudomány sokat tehet. Lássuk csak.

Megtapogatta a beteg pulzusát, gondosan számlálva az érütéseket az óra percmutatóján.

— Hm, hm! Sulyos, komoly az eset! És mióta mutatkozik a betegség? Hogy kezdődött?

— Hát biz' úgy történt, hogy szegény Viczuska kiesett az ablakból és eltörte a lábát.

— Baj, de lehet rajta segíteni. Össze forrasztjuk a törött lábat, vékony madzaggal össze kötöztvén.

— Jaj, doktor ur, az nem jó lesz!

Látszani fog, s Tinike, Milike majd nevetnek rajta.

— Nem fognak nevetni. Szép harisnyácskát kell csinálni és fölhuzni a Vicza lábaira. Akkor nem fog látszani.

— Igaz a! Jaj de csak bölcös nagy tudós is ön, kedves baba-doktor ur! Nem hiába, hogy tizenhárom üres tanyán olyan nagy a hire!

— Köszönöm az elismerést, de a szép szó nem elég. A doktort meg is köll fizetni.

— Meglesz, az is meglesz! Sietek a mamához és megkérem, hogy baba-doktor urnak ozsonnára ma két darab mandulás kilít adjon.

— Így már jól van. S ha baj lesz, szívesen szolgálatára állok máskor is.

TIZ MESE.

— Poprádi bácsi meséiből. —

7. A hat varkisasszony.

GYSZER valamikor réges-régen volt valahol egy ódon várkastély és abban élt hat árva varkisasszony. Azt bizony nem lehetett rájuk mondani, hogy »egyik szebb a másikkal«, mert a legöregebbik közöttük ugyancsak ru-tacska volt az istenadta. A többi pedig egy-től-egyig még rutabb volt. Szegénység is ural-kodott az ócska várkastélyban és így nem csoda, hogy az ajtót ugyan kevés vendég kop-tatta, a kapuja akár be is rozsdásodhatott,

mert vajmi kevesen látogattak oda. Be is nőtte a fű egészen a kastély útját.

Egy este a hat várkisasszony ott ült a nagy asztal körül, unatkozva bámult egymásra és sohajtozott. Megszólalt a legfiatalabbik:

— Mintha valami zajt hallanék odakint. Meg köllene nézni, mi az?

De még mozdulni is rösteltek. Csak a legöregebbik nem röstelt. Fölállt és kinézett. Azt látta, hogy egy csapat éhes holló üldöz egy hófehér galambot.

— Oh te szegény galambocska! szólta a jószívű rut várkisasszony. Jöjj be ide hozzánk, itt nem lesz bántódásod.

Be is röpött a fehér galamb és nagy csodálkozásukra megszólalt:

— Ti jószíviúk voltatok hozzám, ezt meg fogom hálálni. Tudom a bajotokat. Nem vagytok se szépek, se gazdagok, azért nem néz felétek senki; hiába várjátok, hogy valami vitéz lovag, gazdag herceg vagy királyfi jöjjön ide és elvegyen feleségül. No's hát: kívánjon mindegyőtök magának valamit, amiről azt hiszi, hogy ha azt bírja, akkor versenyezhet akármelyik királykisasszonnyal. De mindegyitek csak egyet kívánhat. Bármilyen, teljesítem.

A hat várkisasszony nagyot ámult,

de ez az ígéret olyan kedves volt, hogy kár lett volna gyorsan nem élni vele.

A legfiatalabbik tehát nem is gondolkozott sokáig, hanem sebtiben így szólt:

ÜNNEPIES VIZSLA (a 271. lapon.)

— Adj nekem szépséget! Legyek olyan szép, hogy még a csodaszép tündérkirálynő is megirigyeljen!

— Jól van! Megadom.

A második már gondolkozott egy kicsit. S úgy gondolkozott, hogy a szépség nagyon mulandó. Van annál jobb is.

a dolgot. A szépség elmulik, a gazdagságot is el lehet veszteni. Van ezeknél is jobb.

— Adj nekem okosságot! mondá.

— Jól van! Megadom.

Az ötödik még ennél is jobbat akart. Mit ér a szépség gazdagság nélkül, vagy a gazdagság okosság nélkül, de még az okosság is szépség és gazdagság nélkül?

— Adj nekem ragyogó lángelmét, hogy mindenki megcsodálja szikrázó szellememet, fényes tehetségeimet.

— Jól van, megadom.

Az ötödik csöndesen mosolygott. Nem találták el a testvérei az igazat. Ha egy vitéz, hős lovag elveszi feleségül, nem köll neki szépség, kincs, okoskodás, szellemesség, hanem az kell, hogy jól rendben tudja tartani a házat.

— Add meg nekem azt, hogy én legyek hetedhét országban a legjobb gazdaszszony.

— Jól van! Megadom.

Már mindnyájan szóltak, csak a legöregebbik nem.

— No's, hát te mit kívánsz? kérdé a galamb.

— Én valóban nem tudom. Talán legjobb is lesz, ha úgy maradok, amint vagyok.

— No, csak gondold meg. Most már mennem köll... de majd egyszer valamikor még vissza térek. Akkor megmondhatod.

— Adj nekem gazdagságot! mondá.

— Jól van! Megadom.

A harmadik még jobban meggondolta

A galamb elröpült. Az ódon vár pedig csakhamar megélénkült, csak úgy zengett a sok vendégtől, vigasságtól. Mert híre terjedt, milyen nevezetes tulajdonságu várkisasszonyok laknak ott.

Jöttek egymás sarkában deli vitéz lovagok, hercegek, királyfiak; volt sok dáridó és multság. A gazdag várkisasszony győzte pénzzel, az okos jól el tudott rendezni mindent, a szellemes nagyszerű multságokat gondolt ki, a csodaszép bámulatot keltett, a jó gazdasszony pedig pompásan gondoskodott, hogy mindenki jól el legyen látva. Egy ideig tehát nagyon vígan folyt az élet a várkastélyban. De aztán lassanként megint csak rosszra fordult a világ.

A várkisasszonyok azt kezdték észrevenni, hogy bár beteljesült a kívánságuk, mindegyikéhez hiányzik valami.

— Ez nagyon szép, mondták a hercegek és királyfiak az egyikre. De mit ér, mikor olyan rettentően ostoba!

— Ez a másik meg nagyon okos, de olyan rut, hogy rá sem lehet nézni.

— A harmadiknak sok a kincse, de rossz gazdasszony, hamar el fogja prédálni.

— Az ám! Ez a negyedik meg pompás gazdasszony, de semmije sincs.

— Csak úgy, mint az ötödiknek, aki roppant élénk, elmés, de a mellett rut is, szegény is, rossz gazdasszony is.

Igy aztán lassacskán mind elmara- doztak a deli vitéz lovagok, hercegek és királyfiak, egyik sem választott a várkisasszonyok közül feleséget és nem sokára megint csöndes lett az ódon várkastély, fölverte a gyep az utját. S a vár-

kisasszonyok megint busan és unatkozva éldegéltek ott.

Egy napon a legöregebbik, aki semmit sem kívánt magának, elgondolkozva ült az ablaknál és nagyon busult. Nem a maga sorsán busult, mert hiszen ő semmit sem kívánt, s így nem is csalatkozott; hanem a testvéreit sajnálta. És amint ezen töprenkedett, egyszerre csak eléje röppen a fehér galamb.

— Eljöttem, hogy megtudjam, megdöntad-e már, mit kívánsz magadnak?

— Kedves jó galambocska, biz' én azon nem törtem a fejemet. Most meg már éppen semmi kedvem hozzá, mikor látom, hogy hiába kívántak testvéreim annyiféle jót és szépet, mégis csak itt busulnak velem.

— Hát kívánj te okosabbat. Valami kívánságod csak van?

— Igaz, hogy van. De ez nem egyéb, mint az, hogy testvéreim boldogok legyenek, teljesüljön a kívánságuk.

— Ha akarod ezt is teljesíthetem. De akkor neked mi jut?

— Oh, én is teljesen boldog leszek, ha őket boldogoknak tudhatom.

— Jól van! Meglesz.

És már másnap megint jött egy fényes csapat lovag, harmadnap ismét, és aztán mindennap. Deli hősök, jeles királyfiak. De már ezek nem úgy gondolkodtak, mint az előbbiek. Az egyiknek megtetszett a csodaszép várkisasszony, a másiknak az okos, a harmadiknak a gazdag és így tovább. Nem telt bele sok idő, hát a legöregebbik egymagára maradt az ódon várkastélyban, a többi mind ki hercegné, ki királyné lett.

De a jó várkisasszony nem busult, hanem csöndes elégtelenséggel gondolt testvéreire, kik immár boldogok. S amint egy reggel ezen merengett, megint csak oda röppent eléje a fehér galamb.

— Eljöttem megtudni, nem bántad-é meg, amit kívántál.

— Oh, már hogy bántam volna meg! Olyan boldog vagyok!

— Boldog, mikor elhagyatva, elfeledve élsz itt egyedül?

— Nem vagyok elhagyatva. Velem van mindig az öröm, hogy boldoggá tettem a testvéreimet.

A fehér galamb megrázkódott s ime!... helyébe gyönyörű ifju királyfi állt ott, arany himes, fehér selyem köntösben.

— Nemes, derék leány! mondá. Nem csupán testvéreidet tetted boldoggá, hanem megváltottál engemet is. Beteljesült a nehéz föltétel. Akadt, aki mikor magának kívánhatott nagyot, csak másoknak kívánta a boldogságát. Gonosz elvarázslóm azt hiúte, soha sem talállok ilyenre. De most már vissza térhetek szép nagy királyságomba s te velem jössz, te leszel mellettem a királyné, hiresebb és hatalmasabb mint a többiek mind együtt.

Ugy lett, és azután sokáig boldogan éltek, és még ma is élnének, ha már rég meg nem haltak volna.

S. A bolond öcs.

Hol volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is tul volt: volt egyszer egy asszony, és annak volt három fia, egy nagy kenyerere és egy aranyba kötött könyve, amely hét pecséttel volt lepecsételve.

Abban az arany könyvben valami titkos csoda-irással olyan bölcsesség volt megírva, hogy aki a könyvet birta és olvasni is tudta, az bölcs, gazdag és szerencsés ember volt egész életére.

A nagy kenyeret el lehetett három részre osztani, de nem ám az arany könyvet. Melyiké legyen a három fiu közül? Az anya nem akart igazságtalan lenni egyik fiához sem. Mikor tehát a fiuk már legény-sorba jutottak, az anya feltörte a pecséteket és így szólt:

— Azé lesz hármotok közül, aki legjobban tudja olvasni. Ugysem vehetné hasznát, aki nem tudja olvasni.

Beíe néztek a fiuk, de biz' abból egy árva bötüt sem tudtak elolvasni. Az anya tehát újra lepecsételte. Aztán így szólt:

— Világgá köll mennetek, hogy tanuljatok valamit. Mához egy esztendőre vissza tértek és aki akkor legjobban tudja olvasni az arany könyvet, azé lesz.

A legöregebbik fiu meglehetősen savanyu képet vágott. Jó fiu volt, de nagyon lusta, és előre félt, hogy a vándorlásan mennyi fáradsága lesz.

A második fiu roppant erős volt és így okoskodott.

— No bizony! Minek tanuljak? Én vagyok a legerősebb. Hadd vesződjenek a többiek! Ugyis elveszem tőlök, amire szükségem van; azt sem kérdem, adják-e vagy sem.

A legkisebbik jóval gyöngébb volt a két bátyjánál, de sokkal vidorabb is. Mindennel meg volt elégedve és mindenre azt mondta: »Igy is jól van — annál jobb!« Ezért a két öregebbik nem

is nevezte másképp, csak a bolond öcsnek. Most is azt felelte az anyjok szavára:

— Így is jól van, annál jobb!

— Az anya három részre vágta a nagy kenyeret és mindegyik fiúnak adott egy darabot. Aztán batyuba kötötte mindegyiknek a ezékmókját és utnak eresztette őket.

Szép mosolygó napfényes időben indultak el, virágos réten haladtak keresztül, de a lusta testvér bizony nem nézte sem a tarka virágokat, sem a röpködő pillangókat, csak fújt nagyokat és sajnálta maga-magát, hogy olyan nagyot kell gyalogolnia. A második nem bánta a sétát, mert így legalább mindjárt jó étvágya támadt. Elő is vette azonnal a kenyerét és megette. A harmadik ugrándozott jobbra-balra, megnézte a bokrokban mind a madár-fészket, futott a pillangók után és vígan dalolt hozzá.

Csakhamar megszólalt az erős testvér:

— Biz' ez a kis kenyér meg sem kottyán. Hallod-e, te bolond öcs, add ide a kenyeredet.

Mikor ezt mondta, már el is vette, meg sem várva, adja-e öcsse vagy sem. De a bolond öcs nevetve mondá:

— Így is jól van, annál jobb! Legalább neked legyen elég.

Tovább mentek, mendegéltek. Megszólal a lusta testvér:

— Szörnyen húzza a vállamat ez a nehéz batyu. Hallod-e te bolond öcs, vidd az enyémet is.

— Így is jól lesz, annál jobb! Legalább te sétálhatsz kényelmesen.

Megint mentek, mendegéltek s eljutottak egy nagy sötét erdő szélére. Itt az

erős testvér rátámadt a bolond öcsre, elvette tőle mind a két batyut, őt magát pedig belökte a sötét erdőbe. A bolond öcs meg sem haragudott.

— Így is jó lesz, annál jobb! Most már legalább békeességben maradok, mehetek, amerre magam akarok.

Nagyon messze nem mehetett, mert alig hogy befelé indult az erdőbe, eléje toppant egy nagyon-nagyon öreg ember és fenyegető hangon mondá:

— Hogy mertél ide bejönni? Tudod-e, hogy aki ide belép, az nekem köteles szolgálni?

— Így is jó lesz, annál jobb! Legalkább nem járok itt hiába. Szolgálok is szívesen, csak jól megadd a béremet.

— Pénzt nem adhatok, mert tudós bűvész vagyok, pénzre nincs szükségem. De ha szolgálász hűségesen, adok egy kis tudományt.

— Így is jó lesz, annál jobb! Éppen arra van legnagyobb szükségem.

Lassan-lassan letelt az esztendő és a kitűzött napon a három fiu haza tért. Anyjok elővette az arany könyvet, feltörte a pecséteket és így szólt:

— No most lássuk, mit tanultatok!

A legöregebbik most is csak úgy bámult bele, mint tavaly ilyenkor, s most sem értett belőle egy bötüt sem.

Éppen annyit tudott az erős testvér is, de így szólt:

— Ugyan mit vesződjünk ezzel az ócska irkafirkával! Lefejtem róla az aranyat, azért legalább kapok egy kis pénzt.

Előállt azonban a bolond öcs és most már nem mondta, hogy ugyanis jó lesz. Hanem így szólt:

vagyó
El
Az
köny
hossz

kis
hado

É
ujra
kiná
tozv
meg
E
tatt
kén
szer
a j
füt
ez

— Ohó, kedves bátyám, még én is itt vagyok ám! Háttha én el tudom olvasni! El is tudta.

Az igazságos anya neki adta az arany könyvet s a lusta is, az erőszakos is hosszú orral távozott.

FÉL A BABA.

FÉL A baba, de még mennyire! Gyanakodva nézi azt a veszedelmes kis pojáczát, mely kézzel-lábbal úgy hadonáz és rug-kapál, akár a szélmalom.

Soha sem látott még ilyent a kis baba. Nem is tudja hamarjában, sirva fakadjon-e ijedtében vagy pedig fölkerekedjék és elfusson.

Gabi pedig ezt nagyon mulatságosnak találta. Ő vette pár krajczáron a kis pojáczát testvérkéje számára, de mielőtt oda adta volna, maga akart mulatni. Megpróbálta, nem fog-e a kicsike megijedni, ha látja, hogy ez a kis figura tánczol és ugrál, amint a zsinórt rángatják. Hát bizony megijedt, de még hogy!

— Jaj de gyáva kis baba! kaczagott Gabi. No, ebből sem lesz huszár!

FÉL A BABA.

És megint komoly képet csinálva, újra rángatta a pojáczát. Aztán oda kínálta a kis testvérkének, de ez sikoltozva húzódott vissza. Nem merte volna megfogni egy mázsa czukorkáért sem.

Gabit pedig ez még jobban mulattatta és most már mindenkép a kicsikének a kezébe akarta nyomni a játékszert. A fiucska sivitva ugrott fel, még a jó Emmike sem bírta lecsitítani. Csak futott, Gabi meg utána nagy kaczagással.

— Ne félj no, te kis gyáva! Hiszen ez nem bánt!

De biz' a kis fiu meg nem állt, míg csak a mama szoknyájába meg nem kapaszkodott. Még onnan is szepegeve nézett a rettenetes pojáczára. A mama megnyugtatta s kissé mosolygva szólt Gabihoz:

— Ezt nem jól tetted. Semmi okod sincs rá, hogy annyira csufold a kicsikét. Nem tudja micsoda, azért fél.

— Oh, de már hogy lehet annyira gyáva!

— No, hadd menjen a dadához. Téged éppen hivatni akartalak, eljössz velem Józsi

bácsiékhoz. Mióta haza érkeztek nagy utazásukról, még nem voltál náluk.

Már oda szívesen ment el Gabi. Meg is indultak azonnal és csakhamar eljutottak a bácsiék udvarára. Ott éppen künn sétáltak mindnyájan az árnyas udvaron s persze szívesen fogadták a kedves rokonokat. Pajtása nem volt ugyan itt Gabinak, de ő is örömet halgatta a sok érdekes dolgot, miket bácsiék a messze országokban láttakról meséltek.

Egyszerre azonban ijedten sikoltott fel Gabi. Hogy egy fa alá ért, a főről valami vigyorgó pofa nézett rá, s mire csak meg is gondolhatta volna, mi az: már az a rettenetes szörnyeteg gyors szökkenéssel ott termett Gabinak a vállán. Szegény Gabi majd elájult rémületében. De mert nem ájult el, ijedtében futni kezdett és kétségbe esetten ordított, mint-ha a hétfejű sárkány karmaiba került volna. Kalapja leesett s a szörnyeteg, mely ott ült a vállán, bele fogódzott a hajába, ami nem fájt ugyan, de hát szörnyű módon borzasztó volt. Futott Gabi, talán a világból is kifutott volna, ha el nem jut a kerítésig, ahol nem futhatott tovább. Tehát megfordult és futott vissza a mama és a bácsiék felé, nagy ijedelmében nem is látva, hogy ezek mennyire csodálkoznak rajta. De a bácsi oda állt eléje és megfogta.

— Ugyan mit ijedezel, mit ordítsz oly rémülten? Hisz ez egy ártatlan kis majmocska! Nagyon barátságos, azért ugrott reád, mert játszani akart veled. No te ugyan gyönyörű vitéz vagy! Jer ide hozzám, Joko! Hamarább lesz belőled huszár, mint ebből az én gyáva öcsémből.

Az öreg ur karjára vette a majmocskát, Gabi pedig szörnyen röstelte a dolgot és próbált is mentetetőzni.

— Oh, az már más . . . nem tudtam, micsoda . . . még soha sem láttam . . .

Amint ezt kimondta, megakadt és elvörösödött, azután a mamára nézett. Amit ő most mondott, mintha azt már ma hallotta volna.

S mikor haza felé mentek, szerényen mondá:

— Mamácska . . . ugy-e . . . nagyon oktalanul csufoltam én a kedves kicsikét a pojáczával . . .

— Igaz, kedves fiam. Mindig rosszul cselekszik, aki a mások tapasztalatlan-ságán csufolódik.

A NAGYMAMA KUKULÁJA.

(Képpel a czimlapon.)

A NAGYMAMA kukulája
Ugy-e bár, hogy illik nekem?
Magamat most épp oly bölcsnek,
Éppen olyan jónak érzem.

*A szemem is tisztábban lát,
S azt is világosan látom,
Hogy nem egyszer keserített,
Ó nagymama, rosszaságom!*

*De most szent fogadást teszek
Erre a nagy kukulára:
Sosem keseríti többé
Nagymamát az unokája.*

*S hogy ez a szent fogadalom
Megmaradjon emlékemben:
Forgó bácsit megkérem, hogy
Igy rajzoltasson le engem.*

*S valahányszor előveszem
A „Kis Lap”-ot s nézek rája:
Eszembe jut, hogy mit jelent
A nagymama kukulája.*

K I S B E T E G.

(Képpel a 261. lapon.)

BETEG vagy még, beteg,
Drága kis hugocskám —
S olyan halovány vagy
Édes, jó Piroskám!

Babád, fa-kutyácskád
Ott várnak hiába —
Mondják: »mért nem játszik
Velünk asszonykánk ma?«

Beteg a szegényke,
Játszani nincs kedve;
Az emésztő láztól
Szeme be van esve.

Pompás képes könyve,
Még az sem köll néki —
Kétszer is kívánja,
De egyszer sem nézi.

Lefektetem este,
Tán ha jobbra válna —
Hánykódik, vergődik,
Csak riadás álma.

Végre hajnal felé
Csüggedten elalszik,
Melle pihegése
Alig-alig hallszik.

S im, a lélegzetet
Szedi mind mélyebben;
Arczába hullt fürtje,
Nini, meg is lebben.

Mély álom az arcját
Festi pirosabbra —
Mosolyogva ébred...
Meggyógyult Piroška!

ÜNNEPIES VIZSGÁLAT.

(Képpel a 264—265. lapokon.)

HALÁN még azt is hiszitek, mikor a képet nézitek, hogy hibás az az aláírás. Hiszen ott csak két eb sétál a mezőn és hátrább a gazdájok követi.

Dehogy hibás! Nem sétálnak azok, hanem komoly vizsgálatot tesznek sok nehéz leczke, hosszas, szorgalmas tanulás után. Most kell bebizonyítaniok, nem veszett-é kárba a gazdájok sok fáradtsága: derék, ügyes, okos vadász-ebek-é?

Nem csekélység, amit tőlük gazdájok kíván. Segédei legyenek a vadászatnál, találják el mindig pontosan és tegyék meg hűségesen, ügyesen, ami szükséges, hogy gazdájoknak, mikor puskával a vállán kiindul a mezőre, jól sikerüljön a vadász mulatsága. Mert jó vadász-eb nélkül ez nem sikerülhet.

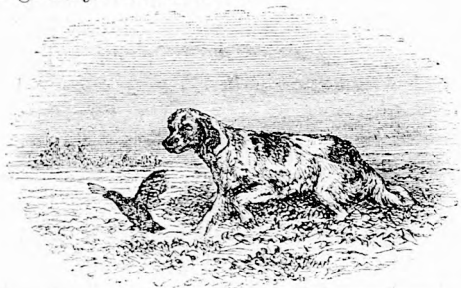
Hazulról vigan kaffogva, vinnyogva indulnak az okos ebek a gazdájokkal. De amint a mezőre érnek, hól magas fűben, bozótban vad rejtőzik, gazdájok intésére elnémulnak és most már csak kötelességükre gondolnak. Lassan, nesztelenül járnak jobbra-balra, de egyszerre csak abba hagyják a tétovázást. Földre szegzett orral haladnak egyenes irányban s gazdájok tudja, hogy most már nyomot leltek. A merre haladnak, ott lappang a vad.

Ez nagyon egyszerű, ugy-e? De okosan kell ám ezt végezni. Ha a vadász-eb gyorsan iramodnék előre s a vadász messze elmaradna, mit érne vele? Szépen megfontolva kell tehát haladni. Most már közel a vad, a finom orrú eb jól szimatolja. Ha most gyorsan előre rohan, akkor elriasztja, a vad elmenekül, nem kerül pecsenye az asztalra. Az okos, tanult eb tehát megáll és figyelmesen néz oda, ahol a nyul, fogoly rejtőzik. S a vadász tudja, hogy most már lövésre készen kell tartani a puskát. S mikor az egyik

eb megadta a jelt, a másik tudja, hogy neki sem szabad széleskednie, nehogy elrontsa a vadászatot. Ő is megáll.

A vadász jelt ad, hogy kész a lövésre s az eb újra megindul, még egyet-kettőt lép s a vad fölriad, menekül. Mily pompás volna utána rohanni, megpróbálni, hogy elfogják. De ez aligha sikerülne, és ha ott vannak közel a menekülő vad sarkában, a golyó, sörét őket is érheti. Ezt is tudja az okos eb. Ő elvégezte a dolgát és megáll, a vadász pedig lő. S mikor a vad elesik, a vadász-eb újra megmozdul és oda siet. Pompás pecsenye volna ez neki. De azt is kell tudnia, hogy nem az övé. Akár végkép kimult a vad, akár sebesülten vergődik odább, az eb csak megfogja és hűségeesen megviszi gazdájának, aki jutalmul megsimogatja.

Mindezt tudnia kell a leczkáját jól végzett okos vadász-ebnek. S az ünnepies vizsgálatnál megmutatja, hogy tudja is. Már ezentul bátran indulhat vele a gazdája vadászatra.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. 15-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Borura derü.

Helyesen fejtették meg: Décesy Mariska, Détsy Mariska, Láncey Edith és Mariska, Máder testvérek, Mencsik Lajos, Werther Gyuri, Okruczky Mina, Waldenbruck István, Baán Gergely, ifj. Szöllősy Lajos, Lázár Antal, Jurenák Pálma, Szőgyény Gábor, Könyöki Ella, Dienes Mariska, Szathmáry Ilonka, Patterson Margit és Orsolya, Adriányi Eszti, Roth Vilmos, Gócz Mihály, Gállik testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Cs. M. Igen jól tetted, hogy nevednek csak kezdő betűit jegyezted leveled alá. Érezted magad is soraidnak izléstelenségét, melyek azzal nem válnak kedvesebbé, hogy francziául vannak írva. Francziául akkor, amidőn nekem *franczia* gyermekek *magyar* levelet írnak! — **Décesy Mariska.** Csak ha valami olyas kérdésed van, melyre környezetben nem kapsz felvilágosítást, fordulj hozzám. A »Kis Lap« tere ugyanis szűkre van mérve. Köszöntelek. — **Gábor András.** A Celsius, Fahrenheit és Réaumur hőmérőinek fokozati különbségét világos táblázaton mutatja minden fizikai tankönyv. Ilyenek közlésére csak nem vállalkozhatik a »Kis Lap«, melynek egészen más a hivatása. — **Bengyel testv.** Annak van négyötök közt igaza, aki azt mondta, hogy a kérdezett 1836-ban született s ez idő szerint 57-ik évében jár. — **Szőgyény Gábor.** Örvendek rajta, hogy a »Kintornás urfi« annyira megnyerte a tetszésedet. Sokad magaddal vagy így. — **Könyöki testv.** Kedves tudomásul veszem az öcsikétek szives viszonzását. Az ügyes rejtvény sorát várja. A szép kis koszorút eltettem emlékül. — **Kenedics József.** Széchenyi István gr. emlékszóbra Engel József műve. A Deák Ferencz, Eötvös József b. és Petőfi emlékei Huszár Adolf elhunyt szobrásznak alkotásai. József főhg. emlékszóbrának meg Zumbusch a mestere. A nem sokára leleplezendő Arany János-szobrot Strobl készíté. — **Hillebrandt Ilonka.** Kossuth Lajos nagy hazánkfának volt egy leány-gyermeke is, aki még ifju korában halt el és édes anyjával a genuai camposantóban (sírkertben) nyugszik. Beküldött emlékversikéd még nem üti meg a közölhetés mértékét. A kért könyvet utnak indítottam. — **Hirzl Mariska és Ádám.** Fotografáló ügyességtek meglepett. Hiszen ennél még egy czéhbéli fényképiró sem tudna különbet! A Miska csacsin lovagló komoly uszkar igazán mulatós. Köszönet a kedves küldeményért. — **Szabó Gyuri.** Már erős kérésedre, a »Kis Lap«-nál bevett szokás ellenére, bevallom neked, hogy a »Poprádi bácsi«, kinek meséi annyira megtetszettek neked, voltaképen nem is bácsi, hanem néni, még pedig *Popper Vilma* k. a Győrött. Ha az élvezetet, amit meséi neked nyújtottak, személyesen kívánod neki megköszönni: előttd az utja. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

B. R. és M. B. F. rongyos szélű, piszkos levelet nem veszem figyelembe.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.